

Nr. 10. angaar, da havde jeg troet, at man kunde blive staaende ved den Bestemmelse, som findes i Lovforslaget, hvorefter en Mand skulde kunne benytte en Bygning til at hegne med, selv om den ikke laa umiddelbart i hans Grændseshjør, men der var en Lysgaard eller et Stykke tilbage mellem ham og den egentlige Grændselinie, naar han blot opgav den egentlige Benyttelse af dette Mellemstykke. Det kan imidlertid ikke benegtes, at dette maatte søge sin væsentlige Grund i Billighedshensyn og i, hvad man ellers mente fulgte af et godt Naboerforhold, og man maa vistnok erkende, at, hvor Talen er om mere bebyggede Grunde, kan der let fremkomme Ulemper af en saadan Bestemmelse af forskjellig Slags, som man ikke med Billighed kan forlange, at Naboen skal finde sig i. Jeg skal derfor ikke have Noget imod, at det Stykke af § 6, som Udvalget har foreslaaet at udelade, bortfalder. Det vil jo i ethvert Tilfælde staa Naboerne frit for, hvis de tro, at kunne stole paa hinanden, da at blive enige om under de anførte Omstændigheder at lade være at sætte Hegn. Dette ser jeg idetmindste ikke, at Lovforslaget paa nogen Maade forbyder. Jeg kommer nu til det meget omstridte Vædringsforslag til § 7, af det ærede Mindretal (Kaiser), der, som det synes, staaer ganske ene i Udvalget, og det gjør mig da ondt at maatte sige, at ogsaa jeg maa stille mig i deres Række, som modarbejder det ærede Medlem med Hensyn til dette Forslag. Forsaa vidt det ærede Medlem netop selv for fremhævede, at Slutningen af § 7 siger, at man ikke som Følge af den paagældende Bestemmelser Bydende kan tvinge Noget til at forandre et allerede bestaaende Hegn, medens det fra anden Side var blevet udtalt, at man ifølge Bestemmelsen i § 4 kunde blive tvungen til at forandre Hegn af denne Art, som allerede vare satte, skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa Begyndelsen af § 7, hvor det aldeles utvetydig hedder; „Hvor nyt Hegn reises.“ Det er altsaa kun i det Tilfælde, at der bliver Spørgsmaal om at reise nyt Hegn, at den omhandlede Bestemmelse vil komme til Anwendung. Og jeg maa da med Hensyn til den sige, at netop den Diskussion, som er bleven ført her om dette Spørgsmaal,

beviser, at det er delikat Spørgsmaal, som man ikke kan være sikker paa, at Folk altid ville enes om, og at der derfor bør være en Lovbestemmelse om, hvorledes dette Forhold i saa Fald skal ordnes. Vilde Parterne selv indrette sig paa anden Maade, nu ja, saa staaer det dem naturligtvis ganske frit for. Men jeg vilde finde, at der var et Hul i Lovforslaget, hvis der ikke deri fandtes en Bestemmelse om Bestaaffenheden af en Art Hegn som denne, der har en vis Interesse for begge Parter. Bestemmelsens Indhold er jo heller ikke ligegyldigt. Det ser tilde ud at have de omhandlede Stolper og Løsholter ind til sig selv. Dette er maaske vel noget mindre betydnende, saalænge et Plankeværk endnu er nyt. Men det varer ikke saa grumme længe, førend Løsholterne ved Sne og andet Snaps, som lægger sig paa dem, komme til at frembyde et mindre tiltalende Syn end den glatte Side af Plankeværket, hvor Alt løber af. Det er derfor ogsaa ganske i sin Orden, at man i Praxis er kommen til den Regel, at den, hvem Hegnsbyrden paahviler, ogsaa maa paatage sig den omhandlede vedvarende Ubehagelighed ved den ham paahvilende Byrde og ikke kan skubbe den over paa Naboen. Jeg kan saaledes, som sagt, ikke se rettere, end at det vilde være en Mangel ved Lovforslaget, hvis det ikke indeholdt en bestemt Forordning om dette Forhold, ligesaa vel som om mangfoldige andre Forhold vedkommende Hegnets Bestaaffenhed, hvilke man har anset det for rigtig at optage i Lovforslaget. Forsaa vidt det ærede Mindretal fremhævede, at Virkningen af § 4 kunde afstedkomme Forandring i det Forhold, som saaledes ved § 7 søges tilveiebragt, da er det ganske sikkert; men det forhindrer ikke, at Reglen i sig selv er forstandig og rigtig og bør føres igjennem, hvor der er Tale om at reise nyt Hegn, medmindre Folk enes om at indrette sig paa anden Maade, og for andre Tilfælde gjælder Bestemmelsen jo ikke. Jeg kan derfor ikke andet end fraraade det ærede Thing at vedtage Mindretallets Forslag under Nr. 11. Jeg kommer derefter til Forslaget under Nr. 14, og jeg skal derom kun sige, at jeg ikke har Noget at erindre imod, at det bliver vedtaget. Grunden til, at dets Bestemmelse